

Τα πάντα ματαιότης.

Επίσκοπος Πολύκαρπος Βαγενάς (†).

«Πάντα ματαιότης τα ανθρώπινα». «Τα πάντα ματαιότης». Είναι το καταστάλαγμα της σκέψέως μας σε ήρεμες ώρες. Από τον πιο μορφωμένο ως τον πιο αμόρφωτο, είτε μετά από μια συζήτηση σοβαρή, είτε μετά από κηδεία που ακούνε το σχετικό τροπάριο που τόσο εντυπωσιάζει, είτε σε στιγμές που φιλοσοφούν και σκέφτονται λογικά, συμφωνούν σ' αυτή τη διαπίστωση.

Φθαρτά και πρόσκαιρα τα υλικά και γήινα. Περιορισμένης σημασίας και ανάξια για το ενδιαφέρον μας «όσα ουχ υπάρχει μετά θάνατον». Μόνον αυτά που ξεπερνούν του θανάτου τα όρια έχουν αξία πραγματική. Για τούτο και πολλοί μη θέλοντας να πιστέψουν σε ζωή μεταθανάτιο απογοητεύονται ή ρίχνονται με επιθυμία ασίγαστη στην απόλαυση των υλικών αγαθών.

Και οι πρώτοι και οι δεύτεροι προσγειώνονται κάποτε στην πραγματικότητα, αλλά είναι αργά. Είτε γιατί σκότωσαν εν τω μεταξύ μέσα τους κάθε υψηλό και ανώτερο που θα μπορούσε να τους αναζωογονήσει, είτε γιατί έφθειραν ανεπανόρθωτα το σώμα, πριν έλθει της φθοράς του η ώρα. Και στις

δύο περιπτώσεις εγκληματικά ο άνθρωπος καταστρέφει τη χαρά, τον εαυτό του, το μέλλον του.

Αν τα υλικά και γήινα είναι προσωρινά και φθαρτά, έχουν κι αυτά τη θέση τους στη ζωή και την έστω περιορισμένη αξία τους. Αλλά προπαντός πέρα και πάνω από αυτά υπάρχει ο πνευματικός κόσμος. Υπάρχουν τα πνευματικά και τα ιδανικά. Αυτά δίνουν περιεχόμενο και αξία στην ύπαρξη και τη ζωή μας. Την ανεβάζουν πάνω από τα τετριμμένα και τα κτηνώδη. Στο υπεργίγιο επίπεδο στο οποίο ο Δημιουργός μας τοποθέτησε.

Είναι συχνές της Αγίας Γραφής οι προτροπές και παραινέσεις. «Τα άνω φρονείτε, μη τα επί γης» (Κολ. 3:2). Και υπενθυμίζει κάθε τόσο ο μέγας Βασιλιάς-ψαλμωδός: «Άνθρωπος ωσει χόρτος αι ημέραι αυτού, ωσει άνθος του αγρού, ούτως εξανθήσει».

Διπλή λοιπόν η υπόμνηση. Σαν του λουλουδιού σύντομη η ζωή μας. Αλλά και αιώνια. Γι' αυτό και πρέπει από τώρα την ουράνια ζωή να ζει ο χριστιανός. Να είναι η συμπεριφορά του «ως εν ουρανών και επί της γης». Ή καθώς σημειώνει ο αρχαίος απολογητής, οι χριστιανοί «εν γη οικούσιν αλλ' εν ουρανών πολιτεύονται» (Διόγνητος). Σύμφωνα με εκείνο που ο Απόστολος Παύλος διακηρύττει: «ουκ έχομεν ώδε μένουσαν πόλιν αλλά την μέλλουσαν επιζητούμεν» (Εβρ. 13:14).

Δεν έχουμε μόνιμη κατοικία στη γη, αλλά φερόμαστε προς τη μελλοντική, την ατελεύτητη και ευτυχισμένη μόνιμη κατάστασή μας. Και αυτή πρέπει να επιζητούμε. Μα για να την εξασφαλίσουμε αυτή την ευλογημένη πραγματικότητα, χρειάζεται να ετοιμαστούμε. Να αγωνιστούμε, σκληρά κάποτε, για να απαλλαγούμε από καθετί που μας βαραίνει και μας εμποδίζει να προχωρήσουμε ελεύθερα στην απόκτησή της.

Διπλός αγώνας. Απαλλαγή από τα μάταια και προσήλωση στα ιδανικά και αιώνια. Αυτή η διπλή επιδίωξη, σαν γίνει συστηματική και επίμονη κάτω από το βλέμμα και μέσα στη χάρη του Θεού, θα μας ανεβάσει στις αρετής τα σκαλοπάτια. Θα μας προσανατολίσει σωστά στη ζωή, για να μη μας απασχολούν ανώφελα και ανούσια ενδιαφέροντα, θα μας ανεβάσει και στη συνείδηση και την εκτίμηση των άλλων γύρω μας ανθρώπων.

Αυτή η προσπάθεια η σκληρή για τον ατομικό μας πνευματικό καταρτισμό και την προσωπική μας τελείωση – τι περίεργο! – θα μας φέρει πιο

κοντά στους άλλους ανθρώπους. Θα νιώσουμε αδελφοί τους. Θα γίνουμε πραγματικά κοινωνικές προσωπικότητες. Αληθινά άνθρωποι.

Από το βιβλίο: Πολυκάρπου Βαγενά, Μητροπολίτου Κερκύρας, «Ελθέτω η βασιλεία σου», τ. Β', σελ. 112.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>